Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 18ης Ιουνίου 2020*

«Αίτηση αναιρέσεως – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 – Αίτηση καταχωρίσεως του εικονιστικού σημείου PRIMART Marek Łukasiewicz ως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Προγενέστερο εθνικό σήμα PRIMA – Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β' – Σχετικός λόγος απαραδέκτου – Κίνδυνος συγχύσεως – Άρθρο 76, παράγραφος 1 – Έκταση του ελέγχου που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Στην υπόθεση C-702/18 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 9 Νοεμβρίου 2018,

Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe «Primart» Marek Łukasiewicz, με έδρα το Wołomin (Πολωνία), εκπροσωπούμενη από τον J. Skołuda, radca prawny,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO)**, εκπροσωπούμενο από τον A. Folliard-Monguiral,

καθού πρωτοδίκως,

η **Bolton Cile España SA**, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τους F. Celluprica και F. Fischetti και την F. de Bono, avvocati,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. G. Xuereb, πρόεδρο τμήματος, T. von Danwitz και A. Kumin (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Νοεμβρίου 2019,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe «Primart» Marek Łukasiewicz ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 12ης Σεπτεμβρίου 2018, Primart κατά EUIPO – Bolton Cile España (PRIMART Marek Łukasiewicz) (T-584/17, μη δημοσιευθείσα, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2018:530), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 22ας Ιουνίου 2017 (υπόθεση R 1933/2016-4), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της Bolton Cile España SA και της Przedsiębiorstwo Produkcyno-Handlowe «Primart» Marek Łukasiewicz (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της ΕΕ (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2015/2424 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015 (ΕΕ 2015, L 341, σ. 21), ο οποίος άρχισε να ισχύει στις 23 Μαρτίου 2016. Ο κανονισμός 207/2009, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2015/2424, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε, από 1ης Οκτωβρίου 2017, από τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/1001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2017, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2017, L 154, σ. 1). Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του ότι η ημερομηνία υποβολής της επίμαχης εν προκειμένω αιτήσεως καταχωρίσεως ήταν η 27η Ιανουαρίου 2015, ημερομηνία η οποία είναι καθοριστική για τον προσδιορισμό του εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου, η παρούσα διαφορά διέπεται από τις ουσιαστικές διατάξεις του κανονισμού 207/2009, όπως ίσχυε αρχικώς (πρβλ. απόφαση της 4ης Ιουλίου 2019, FTI Touristik κατά EUIPO, C-99/18 P, EU:C:2019:565, σκέψη 2).

3 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, με τίτλο «Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου», προβλέπει τα εξής:

«1. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώριση:

[…]

β) εάν, λόγω του ταυτοσήμου του ή της ομοιότητας με το προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία απολαύει προστασίας το προγενέστερο σήμα· ο κίνδυνος σύγχυσης περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχέτισης με το προγενέστερο σήμα.»

4 Το άρθρο 65 του εν λόγω κανονισμού, που επιγράφεται «Προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης]», προβλέπει τα εξής:

«1. Οι αποφάσεις που εκδίδουν επί προσφυγής τα τμήματα προσφυγών υπόκεινται σε προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου [της Ευρωπαϊκής Ένωσης].

2. Προσφυγή επιτρέπεται για λόγους αναρμοδιότητας, παράβασης ουσιώδους τύπου, παράβασης της συνθήκης, του παρόντος κανονισμού ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικά με την εφαρμογή τους ή για κατάχρηση εξουσίας.

3. Το Δικαστήριο μπορεί όχι μόνο να ακυρώσει, αλλά και να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

[…]»

5 Το άρθρο 76 του ίδιου κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το [EUIPO] εξετάζει [αυτεπαγγέλτως] τα πραγματικά περιστατικά· εντούτοις, σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.

2. Το [EUIPO] μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά των οποίων δεν έγινε επίκληση ή αποδείξεις που δεν προσεκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.»

6 Κατά το άρθρο 188 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, με τίτλο «Αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαφοράς»:

«Τα υπομνήματα που καταθέτουν οι διάδικοι στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούν να μεταβάλουν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς.»

Το ιστορικό της διαφοράς και η επίδικη απόφαση

7 Το ιστορικό της διαφοράς, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 1 έως 21 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, μπορεί να συνοψισθεί ως εξής.

8 Στις 27 Ιανουαρίου 2015, η αναιρεσείουσα υπέβαλε στο EUIPO αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του κανονισμού 207/2009.

9 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση συνίσταται στο ακόλουθο εικονιστικό σημείο:

10 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 30 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών ενόψει καταχωρίσεως των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Ζάχαρη, φυσικές γλυκαντικές ουσίες, γλυκιά επικάλυψη και γλυκιά γέμιση, μελισσοκομικά προϊόντα· καφές, τσάι, κακάο και υποκατάστατα αυτών· πάγος, παγωτά, παγωμένο γιαούρτι και γρανίτες· αλάτι, μπαχαρικά, αρτύματα και καρυκεύματα· προϊόντα αρτοποιίας, ζαχαροπλαστικής, σοκολάτα και επιδόρπια· επεξεργασμένα δημητριακά, άμυλα και προϊόντα που κατασκευάζονται από αυτά, παρασκευάσματα αρτοποιίας και μαγιά· κράκερ».

11 Η αίτηση αυτή δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο σημάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης* αριθ. 2015/022, της 3ης Φεβρουαρίου 2015.

12 Στις 29 Απριλίου 2015, η Bolton Cile España, παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως, άσκησε ανακοπή, βάσει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009, κατά της καταχωρίσεως του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, για το σύνολο των προϊόντων που παρατίθενται στη σκέψη 10 της παρούσας αποφάσεως.

13 Η ανακοπή βασίστηκε ιδίως στο ισπανικό σήμα PRIMA, το οποίο είχε καταχωρισθεί στις 22 Σεπτεμβρίου 1973 με αριθμό 2578815 και είχε ανανεωθεί στις 9 Απριλίου 2013, για τα προϊόντα που εμπίπτουν στην κλάση 30 και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Σάλτσες και καρυκεύματα· καφές· τσάι· κακάο· ζάχαρη· ρύζι· ταπιόκα· σάγο, υποκατάστατα καφέ· άλευρα και παρασκευάσματα από δημητριακά· άρτος· μπισκότα· κέικ· γλυκά και είδη ζαχαροπλαστικής· παγωτά· μέλι· σιρόπι μελάσας· μαγιά, μπέικιν πάουντερ· αλάτι· μουστάρδα· πιπέρι· ξίδι· πάγος».

14 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής ήταν ο προβλεπόμενος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

15 Δεδομένου ότι το τμήμα ανακοπών του EUIPO απέρριψε την ανακοπή στο σύνολό της, η Bolton Cile España άσκησε, στις 24 Οκτωβρίου 2016, προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009, κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών.

16 Με την επίδικη απόφαση, το τέταρτο τμήμα προσφυγών του EUIPO ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ανακοπών, δέχθηκε την ανακοπή, απέρριψε την αίτηση καταχωρίσεως σήματος και καταδίκασε την αναιρεσείουσα στα έξοδα των διαδικασιών ανακοπής και προσφυγής.

17 Το τμήμα προσφυγών, αφού επισήμανε, όσον αφορά το προγενέστερο ισπανικό σήμα, ότι η κρίσιμη εδαφική περιοχή για την ανάλυση του κινδύνου συγχύσεως ήταν η Ισπανία και ότι το ενδιαφερόμενο κοινό απετελείτο από το ευρύ κοινό του εν λόγω κράτους μέλους, έκρινε ότι, λαμβανομένης υπόψη της ταυτότητας και της ομοιότητας των αντιπαρατιθέμενων προϊόντων, της μετρίου βαθμού οπτικής ομοιότητας και της άνω του μετρίου φωνητικής ομοιότητας των αντιπαρατιθέμενων σημείων, καθώς και του μέτριου στην καλύτερη περίπτωση βαθμού προσοχής του ενδιαφερόμενου κοινού και του μέτριου εγγενούς διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως του ενδιαφερόμενου κοινού. Ειδικότερα, για να καταλήξει στην εκτίμηση ότι ο εγγενής διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος είναι μετρίου βαθμού, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι το σήμα αυτό στερείται νοήματος σε σχέση με τα οικεία προϊόντα, υπογραμμίζοντας ότι ο Ισπανός καταναλωτής θα αντιληφθεί τη λέξη «prima» ως σημαίνουσα «εξαδέλφη» ή «πριμοδότηση», και όχι ως δηλωτικό της υπεροχής κάποιου πράγματος, όπως συμβαίνει σε άλλες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Αυγούστου 2017, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως.

19 Προς στήριξη της προσφυγής της, προέβαλε έναν και μοναδικό λόγο ακυρώσεως, και συγκεκριμένα παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

20 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της και επικύρωσε τα συμπεράσματα του τμήματος προσφυγών όσον αφορά την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως. Έκρινε, μεταξύ άλλων, στις σκέψεις 87 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας σχετικά με τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος έπρεπε να κριθεί απαράδεκτη βάσει του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, καθόσον είχε προβληθεί το πρώτον ενώπιόν του.

Αιτήματα των διαδίκων

21 Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να ακυρώσει την επίδικη απόφαση,

– να καταδικάσει το EUIPO και την Bolton Cile España στα έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, και

– να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου.

22 Το EUIPO και η Bolton Cile España ζητούν από το Δικαστήριο:

– να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και

– να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

23 Προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει έναν μόνο λόγο, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 65 του κανονισμού αυτού.

Επί του παραδεκτού

24 Η Bolton Cile España υποστηρίζει ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει, πρώτον, ότι η αίτηση αναιρέσεως δεν περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων λόγων, κατά παράβαση του άρθρου 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Δεύτερον, τα κύρια επιχειρήματα της αναιρεσείουσας που αφορούν το νόημα της λέξεως «prima» και τον διακριτικό χαρακτήρα ενός σήματος στο οποίο εμφανίζεται η λέξη αυτή εγείρουν πραγματικά και όχι νομικά ζητήματα.

25 Όσον αφορά την πρώτη ένσταση απαραδέκτου, επισημαίνεται ότι η αίτηση αναιρέσεως περιέχει ένα λόγο αναιρέσεως, τη συνοπτική έκθεση του λόγου αυτού, καθώς και τα προβαλλόμενα νομικά επιχειρήματα, και μνημονεύει τις σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως που φέρεται ότι πάσχουν πλάνη και, ως εκ τούτου, πληρούνται οι απαιτήσεις του άρθρου 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

26 Η δεύτερη ένσταση απαραδέκτου πρέπει επίσης να απορριφθεί. Πράγματι, η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας περί εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, σε συνδυασμό με το άρθρο 65 του κανονισμού αυτού, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε απαράδεκτη την επιχειρηματολογία της σχετικά με τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, για τον λόγο ότι την είχε προβάλει το πρώτον ενώπιον του δικαστηρίου εκείνου, συνιστά νομικό ζήτημα το οποίο μπορεί να εξεταστεί κατ' αναίρεση.

Επί του μοναδικού λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

27 Η αναιρεσείουσα φρονεί, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 κρίνοντας απαράδεκτη, στις σκέψεις 87 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την επιχειρηματολογία της σχετικά με τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, για τον λόγο ότι η αναιρεσείουσα την είχε προβάλει το πρώτον ενώπιον του δικαστηρίου αυτού.

28 Πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το νόημα της λέξεως «prima», η οποία σημαίνει «η πρώτη», «η σημαντικότερη», «η καλύτερη» και «η κύρια», και η οποία, επομένως, έχει επαινετική χροιά, αποτελεί πασίδηλο γεγονός. Η επίκληση, όμως, πασίδηλων γεγονότων κατά το διοικητικό στάδιο της διαδικασίας, δεν είναι απαραίτητη, δεδομένου ότι ένας διάδικος μπορεί να αμφισβητήσει την ακρίβεια πασίδηλων γεγονότων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, έστω και αν δεν τα ανέφερε στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του EUIPO.

29 Στο πλαίσιο αυτό, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι ο διαδικαστικός κανόνας του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, ο οποίος, όσον αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχωρίσεως, περιορίζει την εξέταση στην οποία πρέπει να προβεί το EUIPO στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα, συνιστά εξαίρεση από τον γενικό κανόνα κατά τον οποίο το EUIPO προβαίνει σε αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών και πρέπει, ως εκ τούτου, να ερμηνεύεται στενά.

30 Υποστηρίζει ότι, αν το Γενικό Δικαστήριο είχε λάβει υπόψη το πασίδηλο γεγονός ότι η λέξη «prima» έχει επαινετική έννοια, θα έπρεπε να διαπιστώσει ότι το προγενέστερο σήμα έχει ασθενή εγγενή διακριτικό χαρακτήρα και, ως εκ τούτου, θα είχε καταλήξει σε άλλο συμπέρασμα όσον αφορά την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.

31 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι, δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών ανέλυσε αυτεπαγγέλτως τα ζητήματα που αφορούν το νόημα της λέξεως «prima» και τον διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, η αναιρεσείουσα δικαιούται να αμφισβητήσει την ορθότητα της εκτιμήσεως αυτής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

32 Το EUIPO υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, πρώτον, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι το επιχείρημα της αναιρεσείουσας είναι απαράδεκτο. Μολονότι η γραμματική ερμηνεία της δεύτερης περιόδου του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 θα μπορούσε να στηρίξει την άποψη ότι, στις διαδικασίες ανακοπής, το EUIPO δεν είναι αρμόδιο να εξετάσει ορισμένα ζητήματα όταν οι διάδικοι δεν έχουν επικαλεστεί πραγματικά περιστατικά, αποδεικτικά στοιχεία και επιχειρήματα προς στήριξη των ισχυρισμών τους, η ερμηνεία αυτή έχει απορριφθεί από τη νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου που απορρέει, μεταξύ άλλων, από την απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2005, SPAG κατά ΓΕΕΑ – Dann και Backer (HOOLIGAN) (T-57/03, EU:T:2005:29, σκέψεις 21, 22 και 32). Συγκεκριμένα, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, η ένταση του εγγενούς διακριτικού χαρακτήρα ενός προγενέστερου σήματος αποτελεί μία από τις νομικές προϋποθέσεις που πρέπει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να προβεί σε εξαντλητική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως. Επομένως, κατά το EUIPO, το ζήτημα του εγγενούς διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος αποτελεί νομικό ζήτημα που μπορεί να τεθεί το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

33 Εντούτοις, το EUIPO υποστηρίζει, δεύτερον, ότι η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο δεν επηρεάζει τη νομιμότητα της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι η επιχειρηματολογία που προέβαλε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ήταν προδήλως αβάσιμη.

34 Συγκεκριμένα, κατά το EUIPO, πρώτον, τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η αναιρεσείουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προς στήριξη των επιχειρημάτων της σχετικά με το νόημα του όρου «prima» είτε δεν ασκούν επιρροή είτε είναι απαράδεκτα, καθιστώντας ως εκ τούτου αβάσιμο τον ισχυρισμό της περί ασθενούς διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος. Δεύτερον, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει εμμέσως ότι το φερόμενο εγκωμιαστικό νόημα της λέξεως «prima» στην ισπανική γλώσσα όσον αφορά τα επίμαχα προϊόντα δεν συνιστά πασίδηλο γεγονός· συνεπώς, εκφεύγει του αναιρετικού ελέγχου του Δικαστηρίου. Τρίτον, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το προγενέστερο σήμα έχει ασθενή μόνον διακριτικό χαρακτήρα, τούτο δεν επηρεάζει το συμπέρασμα που διατυπώθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, δεδομένου ότι μπορεί να υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως ακόμη και όταν το επίμαχο προγενέστερο σήμα έχει ασθενή διακριτικό χαρακτήρα.

35 Από την πλευρά της, η Bolton Cile España ζητεί την απόρριψη του λόγου αναιρέσεως. Πρώτον, δεδομένου ότι έργο του Γενικού Δικαστηρίου δεν είναι να επανεξετάζει τα πραγματικά περιστατικά υπό το πρίσμα των εγγράφων που προσκομίζονται το πρώτον ενώπιόν του, ο έλεγχος που ασκεί δεν μπορεί να βαίνει πέραν του πραγματικού και του νομικού πλαισίου της διαφοράς όπως εκτέθηκε από τους διαδίκους ενώπιον του τμήματος προσφυγών, πράγμα που προκύπτει από το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009. Αν γινόταν δεκτό ότι η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας σχετικά με τον φερόμενο ως ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος έπρεπε να έχει εξεταστεί το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο θα είχε ως συνέπεια τη μεταβολή του αντικειμένου της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς και θα συνιστούσε παράβαση του άρθρου 188 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

36 Δεύτερον και εν πάση περιπτώσει, το Γενικό Δικαστήριο, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αποφάνθηκε επί του νοήματος της λέξεως «prima» καθώς και επί του διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, στηριζόμενο, σύμφωνα με το άρθρο 76 παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, στα πραγματικά περιστατικά που προέβαλαν οι διάδικοι και σε εκείνα που ελήφθησαν αυτεπαγγέλτως υπόψη, και επιβεβαίωσε ότι ο εγγενής διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος ήταν μετρίου βαθμού για τα επίμαχα προϊόντα. Ως εκ τούτου, ακόμη και αν η επιχειρηματολογία σχετικά με τον φερόμενο ως ασθενή διακριτικό χαρακτήρα της λέξεως «prima» είχε κριθεί παραδεκτή, τούτο δεν θα μετέβαλλε το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου. Συναφώς, η έμμεση αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου είναι, κατά την Bolton Cile España, επαρκής.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

37 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, με τη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 κρίνοντας απαράδεκτη την επιχειρηματολογία της σχετικά με τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, με το σκεπτικό ότι η επιχειρηματολογία αυτή προβλήθηκε το πρώτον ενώπιόν του.

– Επί της προβαλλομένης πλάνης περί το δίκαιο του Γενικού Δικαστηρίου κατά την εφαρμογή του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009

38 Το άρθρο 188 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, με τίτλο «Αντικείμενο της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαφοράς», καθορίζει την έκταση του ελέγχου που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο επί των αποφάσεων του EUIPO. Κατά την διάταξη αυτή, «τα υπομνήματα που καταθέτουν οι διάδικοι στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούν να μεταβάλουν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς».

39 Επομένως, τα στοιχεία που μπορούν εγκύρως να υποβληθούν στην κρίση του Γενικού Δικαστηρίου εξαρτώνται από το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς. Συναφώς, το άρθρο 76 του κανονισμού 207/2009, με τίτλο «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών», ορίζει στην παράγραφο 1 ότι, μολονότι «[κ]ατά την ενώπιόν του διαδικασία, το [EUIPO] εξετάζει [αυτεπαγγέλτως] τα πραγματικά περιστατικά», εντούτοις η εξέταση αυτή, στο πλαίσιο διαδικασίας «που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης», περιορίζεται στα «επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα».

40 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί τη διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου ότι, ενώπιον του τμήματος προσφυγών, δεν προέβαλε ότι ο εγγενής διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος PRIMA ήταν ασθενής λόγω του επαινετικού νοήματος της λέξεως «prima» στην ισπανική γλώσσα. Εντούτοις, υποστηρίζει ότι επρόκειτο για ζήτημα το οποίο το τμήμα προσφυγών όφειλε να εξετάσει εν πάση περιπτώσει.

41 Συναφώς, είναι αληθές ότι, κατά το γράμμα του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, η εξέταση του EUIPO, στο πλαίσιο διαδικασίας που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχωρίσεως, περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και στα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα και, κατά συνέπεια, το τμήμα προσφυγών μπορεί να στηρίξει την απόφασή του μόνον στους σχετικούς λόγους απαραδέκτου που προέβαλε ο ενδιαφερόμενος διάδικος, καθώς και στα πραγματικά περιστατικά που προέβαλαν οι διάδικοι και στα προσκομισθέντα από αυτούς σχετικά αποδεικτικά στοιχεία. Εντούτοις, όπως εξέθεσε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 49 έως 51 και 58 των προτάσεών του, το τμήμα προσφυγών υποχρεούται να αποφαίνεται επί όλων των ζητημάτων τα οποία, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων και των αιτημάτων που των διαδίκων, είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής του κανονισμού αυτού και ως προς τα οποία διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί, ακόμη και αν οι διάδικοι δεν επικαλέστηκαν ενώπιόν του κανένα νομικό στοιχείο σχετικό με τα ζητήματα αυτά.

42 Λαμβανομένης υπόψη της υποχρεώσεως αυτής την οποία υπέχει το τμήμα προσφυγών, το άρθρο 76 του κανονισμού 207/2009 και το άρθρο 188 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούν να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι επιχειρήματα που αποσκοπούν στην αμφισβήτηση της ορθότητας των εκτιμήσεων του τμήματος προσφυγών για ζητήματα επί των οποίων πρέπει κατ' ανάγκην να αποφανθεί δεν αποτελούν μέρος του αντικειμένου της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαφοράς αν δεν προβλήθηκαν κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών.

43 Στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής στηριζόμενης στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, η εκτίμηση του εγγενούς διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος συνιστά νομικό ζήτημα αναγκαίο για τη διασφάλιση της ορθής εφαρμογής του κανονισμού αυτού και, επομένως, τα τμήματα του EUIPO οφείλουν να εξετάζουν το ζήτημα αυτό, εν ανάγκη αυτεπαγγέλτως. Δεδομένου ότι η εκτίμηση αυτή δεν προϋποθέτει την επίκληση κανενός πραγματικού στοιχείου από τους διαδίκους και δεδομένου ότι δεν εξαρτάται από την προβολή από τους διαδίκους ισχυρισμών ή επιχειρημάτων προς απόδειξη του διακριτικού χαρακτήρα, το EUIPO είναι σε θέση, μόνο του, να ανιχνεύσει και να εκτιμήσει αν το σήμα έχει διακριτικό χαρακτήρα σε σχέση με το προγενέστερο σήμα στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή. Επομένως, το ζήτημα αυτό αποτελεί μέρος του αντικειμένου της διαφοράς ενώπιον του τμήματος προσφυγών, κατά την έννοια του άρθρου 188 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

44 Ως εκ τούτου, η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου στις σκέψεις 87 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως αντιβαίνει στο περιεχόμενο του άρθρου 76, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009.

45 Εν πάση περιπτώσει, επισημαίνεται ότι, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε αυτεπαγγέλτως επί του ζητήματος του εγγενούς διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος. Πράγματι, στο σημείο 27 της επίδικης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, ελλείψει νοήματος του προγενέστερου εθνικού σήματος σε σχέση με τα οικεία προϊόντα, ο εγγενής διακριτικός

χαρακτήρας του ήταν μέτριος, δεδομένου ότι ο Ισπανός καταναλωτής θα αντιληφθεί τη λέξη «prima» ως σημαίνουσα «εξαδέλφη» ή «πριμοδότηση», και όχι ως λέξη δηλωτική της υπεροχής κάποιου πράγματος.

46 Όπως δε επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 71 των προτάσεών του, η αναιρεσείουσα έπρεπε να είναι σε θέση να επικρίνει τα συμπεράσματα αυτά του τμήματος προσφυγών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεδομένου ότι, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, ερμηνευόμενου υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο προσφεύγων πρέπει να έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει ενώπιον του δικαστή της Ένωσης κάθε νομικό ή πραγματικό ζήτημα επί του οποίου ένα όργανο της Ένωσης στηρίζει τις αποφάσεις του.

47 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 87 έως 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κρίνοντας απαράδεκτη την επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας σχετικά με τον φερόμενο ως ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος με το σκεπτικό ότι η επιχειρηματολογία αυτή προβλήθηκε το πρώτον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

– Επί των συνεπειών της πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο

48 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν το EUIPO και η Bolton Cile España, αυτή η πλάνη περί το δίκαιο μπορεί να έχει ως συνέπεια την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

49 Πρώτον, το EUIPO υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν το Γενικό Δικαστήριο είχε κρίνει παραδεκτά και βάσιμα τα επιχειρήματα που αντλούνται από τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, η περίσταση αυτή δεν θα επηρέαζε το συμπέρασμα που διατυπώθηκε στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση σχετικά με τον κίνδυνο συγχύσεως. Συγκεκριμένα, δεν αποκλείεται ο κίνδυνος συγχύσεως όταν ο διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος είναι ασθενής (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Continental Reifen Deutschland κατά Compagnie générale des établissements Michelin, C-84/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:596, σκέψη 99 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Εντούτοις, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 80 των προτάσεών του, απλώς και μόνον η πιθανότητα να εξακολουθούν να ευσταθούν τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου δεν αρκεί για την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως, δεδομένου ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση μπορεί να επικυρωθεί μόνον εάν, παρά την πλάνη περί το δίκαιο που διαπιστώθηκε στη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως, αποδειχθεί ότι η πλάνη αυτή δεν είχε καμία επίπτωση στην έκβαση της διαφοράς.

51 Η ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως του κοινού πρέπει να εκτιμάται συνολικώς, λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση (αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 1997, SABEL, C-251/95, EU:C:1997:528, σκέψη 22, της 12ης Ιουνίου 2007, ΓΕΕΑ κατά Shaker, C-334/05 P, EU:C:2007:333, σκέψη 34, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2007, Nestlé κατά ΓΕΕΑ, C-193/06 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:539, σκέψη 33), ο δε διακριτικός χαρακτήρας προγενέστερου σήματος περιλαμβάνεται μεταξύ των παραγόντων αυτών που ασκούν επιρροή (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Continental Reifen Deutschland κατά Compagnie générale des établissements Michelin, C-84/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2017:596, σκέψη 98 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι, εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο θα είχε καταλήξει σε διαφορετικό συμπέρασμα από εκείνο στο οποίο κατέληξε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση αν είχε κρίνει παραδεκτά τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας σχετικά με τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος. Ειδικότερα, στην περίπτωση αυτή, θα μπορούσε να δεχθεί τα ως άνω επιχειρήματα και, κατά συνέπεια, να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχε κίνδυνος συγχύσεως.

53 Εξάλλου, υπενθυμίζεται ότι, όταν το προγενέστερο σήμα και το σημείο του οποίου ζητείται η καταχώριση συμπίπτουν ως προς ένα στοιχείο που έχει περιορισμένο διακριτικό χαρακτήρα σε σχέση με τα επίμαχα προϊόντα, η σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, συχνά δεν καταλήγει στη διαπίστωση της υπάρξεως του κινδύνου αυτού (πρβλ. απόφαση της 12ης Ιουνίου 2019, Hansson, C-705/17, EU:C:2019:481, σκέψη 55).

54 Το συμπέρασμα ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και του προγενέστερου σήματος δεν αντιβαίνει, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 82 και 83 των προτάσεών του, ούτε προς την αρχή της οικονομίας της δίκης κατά την οποία, αν το σκεπτικό αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου ενέχει παραβίαση του δικαίου της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της είναι ορθό με βάση άλλη νομική αιτιολογία, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορρίπτεται (απόφαση της 24ης Ιανουαρίου 2018, EUIPO κατά European Food, C-634/16 P, EU:C:2018:30, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

55 Πράγματι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 51 της παρούσας αποφάσεως, η σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει να γίνεται λαμβανομένων υπόψη όλων των παραγόντων που ασκούν επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση, περιλαμβανομένου του διακριτικού χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος. Συναφώς, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η διαπίστωση της υπάρξεως ενός τέτοιου κινδύνου συγχύσεως δεν μπορεί, λόγω της αλληλεξαρτήσεως των κρίσιμων συναφώς παραγόντων, να αποκλεισθεί εκ των προτέρων και σε κάθε περίπτωση (πρβλ. απόφαση της 12ης Ιουνίου 2019, Hansson, C-705/17, EU:C:2019:481, σκέψη 55).

56 Δεύτερον, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Bolton Cile España ότι, ακόμη και αν η επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας σχετικά με τον φερόμενο ως ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος είχε κριθεί παραδεκτή, η περίσταση αυτή δεν θα μετέβαλε την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου, δεδομένου ότι αυτό έκρινε, εν πάση περιπτώσει, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο εγγενής διακριτικός χαρακτήρας του σήματος αυτού ήταν μέτριος για τα επίμαχα προϊόντα.

57 Συναφώς, δεν αμφισβητείται ότι, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι, «ενώπιον του τμήματος ανακοπών, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι, "στην ισπανική γλώσσα, ο όρος 'prima' σημαίνει 'πριμοδότηση' ή 'εξαδέλφη'" και ότι αυτές είναι οι σημασίες που δέχθηκε το τμήμα προσφυγών στο σημείο 22 της επίδικης αποφάσεως».

58 Το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι έπρεπε, «κατά τα λοιπά, να επικυρωθεί η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι, ελλείψει νοήματος του προγενέστερου σήματος σε σχέση με τα οικεία προϊόντα, ο εγγενής διακριτικός χαρακτήρας του είναι μετρίου βαθμού».

59 Εντούτοις, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 92 και 93 των προτάσεών του, ακόμη και αν υποτεθεί ότι, στις σκέψεις 91 και 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, ως εκ περισσού, και απέρριψε ως αβάσιμα τα επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα, θα έπρεπε να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως ο ανεπαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας του, δεδομένου ότι η ανεπάρκεια της αιτιολογίας συνιστά λόγο δημοσίας τάξεως (πρβλ. απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2017, EUIPO κατά European Dynamics Luxembourg κ.λπ., C-677/15 P, EU:C:2017:998, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

60 Πράγματι, το Γενικό Δικαστήριο δεν διευκρίνισε, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι τα επιχειρήματα αυτά ήσαν αβάσιμα, καθώς περιορίστηκε να υπενθυμίσει την επιχειρηματολογία που είχε προβάλει η αναιρεσείουσα ενώπιον του τμήματος ανακοπών, χωρίς να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η επιχειρηματολογία αυτή έπρεπε να υπερισχύσει της επιχειρηματολογίας που προβλήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Εξάλλου, ενώπιον του

Γενικού Δικαστηρίου η αναιρεσείουσα δεν ισχυρίστηκε ότι το νόημα που είχε προσδώσει στον όρο «prima» στην ισπανική γλώσσα ενώπιον του τμήματος ανακοπών, ήτοι «πριμοδότηση» ή «εξαδέλφη», ήταν εσφαλμένο, αλλά υποστήριξε μόνον ότι ο όρος αυτός μπορούσε επίσης να έχει, παράλληλα, και άλλες σημασίες καθώς και επαινετική χροιά.

61 Επιπλέον, μολονότι είναι αληθές ότι, όπως υποστηρίζει η Bolton Cile España, η αιτιολογία του Γενικού Δικαστηρίου μπορεί να συνάγεται εμμέσως, εντούτοις η αιτιολογία αυτή πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχθηκε τα επιχειρήματά τους, στο δε Δικαστήριο να έχει στη διάθεσή του επαρκή στοιχεία για να ασκήσει τον έλεγχό του (πρβλ. απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2019, Groupe Léa Nature κατά EUIPO, C-505/17 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:157, σκέψη 55). Αυτό όμως δεν συμβαίνει εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη σκέψη 60 της παρούσας αποφάσεως.

62 Ως εκ τούτου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε, επαλλήλως, στη σκέψη 92 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως αβάσιμα τα επιχειρήματα που προέβαλε η αναιρεσείουσα σχετικά με τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση θα έπρεπε να αναιρεθεί λόγω ανεπαρκούς αιτιολογίας.

63 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, λόγω της πλάνης περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο, όπως προκύπτει από τη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί.

Επί της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

64 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, μπορεί είτε το ίδιο να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση, είτε να την αναπέμψει στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει.

65 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 98 των προτάσεών του, στην υπό κρίση υπόθεση η διαφορά δεν είναι ώριμη προς εκδίκαση, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε ή, τουλάχιστον, δεν αποφάνθηκε επαρκώς επί της επιχειρηματολογίας της αναιρεσείουσας, η οποία εκτίθεται στις σκέψεις 83 έως 85 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ως προς τον ασθενή διακριτικό χαρακτήρα του προγενέστερου σήματος.

66 Επομένως, το Δικαστήριο πρέπει να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο και να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 12ης Σεπτεμβρίου 2018, Primart κατά EUIPO – Bolton Cile España (PRIMART Marek Łukasiewicz) (T-584/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:530).

2) Αναπέμπει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)